

Listopad 2019

Minulý měsíc patřil misiím. My z toho žijeme i nadále, neboť celý náš život se má stát jedinou misií (svědectvím, a tedy mučednictvím). Papež František ukazuje, že jádrem (srdcem) misií je modlitba, a my víme, že nejhlubší (nejúčinnější) modlitbou je oběť (života). Tak jako svatá Terezie z Lisieux objevila své poslání v lásce, která vše drží pohromadě, a proto ji lze (lásku) přirovnat k centrálnímu skrytému orgánu celého těla – k srdci, i naším posláním jsou především skryté misie (modlitby a oběti ve svatyni srdce). Obracejme se k našemu přímluvcí, otci Piovi, aby nám pomohl uzrát v tise krvácející, a tedy láskyplné královské obětníky. Bude nás vést, abychom ve všem, co se děje, zůstávali pokojní, plní naděje a hlavně v naprosté důvěře k Ježíšovu Srdci.

Když procházíme pro nás neřešitelnými situacemi anebo jimi trpíme za druhé, když nás tísní a bolí to, v čem nemůžeme lidsky pomoci, Ježíš nás tehdy vede k umění „krvácející lásky“! Tam, kde je Ježíšovo Srdce „bezmocné“ (vůči člověku, když se uzavře), tam tiše krvácí – jako jediné řešení bolesti, utrpení, hříchu! Láska musí krváčet, nic jiného nemůže dělat, musí jen být, ale nesmí přestat být! Musí být a trvat v tichosti, aby držela vše pohromadě, přemostovala! Láska trvá, mlčí, ale JE! Tak se stává všemocnou a mění bolesti, beznaděj na velikou radost. Toto dokáže krvácející Srdce Ježíše a naše spolu s ním.

Když všechno žijeme a prožíváme s Ježíšem a necháme se jím plně vést, On z našeho života činí své **misijní dílo**. Jak? Čím více necháme Ježíše jednat skrze naše srdce, tím více vůně může vycházet z Ježíšova Srdce přítomného v nás! A ti, kdo mají ve svém srdci přítomné Srdce Ježíšovo, jsou schopni „**apoštolských cest**“! „Cestou“ nazýváme vše, co konám, kam jdu – vše se může stát apoštolskou cestou (je-li v mém srdci Králem Ježíš). On nás potom ve všem „posílá“, dává dary a milosti a je garantem všech těchto cest!

Každá apoštolská cesta (to, co právě věrně konám podle svého stavu a povinností) má svou barvu a vůni podle toho, co chce Ježíš skrze mne učinit, podle toho, které blahoslavenství chce, aby se uskutečnilo. Nezáleží na tom, jestli je naše cesta (činnost) dlouhá, nebo krátká, významná, nebo zcela všední, anebo jestli jsme fyzicky na cestě, anebo zůstáváme na místě a někoho třeba doma přijmeme: vždy jsme „vysláni“ a konáme apoštolskou cestu (máme-li v srdci Ježíšovo Srdce) a Ježíš nechává své Srdce zářit skrze naše srdce některým z blahoslavenství. Tyto „apoštolské“ cesty jsou zároveň i „misijní“, neboť Ježíšovo Hořící Srdce (v našich srdcích) zapaluje všechna srdce, která jsou okolo nás, aby i ta hořela. Na apoštolsko-misijních cestách přinášíme druhým oheň Ducha a lásku Ježíšova Srdce! Takto může z jeho Srdce v srdcích našich (na apoštolsko-misijních cestách) zářit jakékoli blahoslavenství podle toho, jak se Ježíšovo Srdce v našich srdcích rodí

– a rodí se neustále! Učíme se tak postupně blahoslavenstvím z Ježíšova Srdce (zářících skrze naše srdce) hlouběji rozumět, vnímat je a hluboce je v srdci objímat. A tak vyšle-li nás Ježíš na apoštolskou cestu ve znamení **1. blahoslavenství chudoby ducha**, září skrze naše srdce *mystikou* a touží, aby došlo ke „znovuzrození“ (všeho a všech, které potkáme). Vyšle-li nás na cestu ve znamení **2. blahoslavenství plačících**, září skrze naše srdce velikou *radostí* a touží, aby z nás zářila jeho „přejícnost“, která vše uzdravuje. Jsme-li na apoštolské cestě **3. blahoslavenství tichých**, pak skrze nás září jeho „milující“ *tichost* – láska, která je, nic nevysvětluje, nad ničím se nepohoršuje, jen miluje, a tím udržuje vše při životě. Jsme-li na cestě **4. blahoslavenství toužících po spravedlnosti**, potom si Ježíš přeje vyzařovat svou „požehnanou“ *svobodu* skrze naše srdce, a takto působit na vše, co nás potká. Na apoštolskou cestu **5. blahoslavenství milosrdných** nás Ježíš vysílá, když touží svým *milosrdenstvím* všem „žehnat“. Jsme-li na cestě **6. blahoslavenství čistých srdcem**, pak jde o výsostně „královské“ jednání *čistého* Ježíše skrze naše srdce. Při apoštolské cestě **7. blahoslavenství tvůrců pokoje** rozdává Ježíš svůj *pokoj* – sjednocuje a vše, co činíme, je jeho záležitostí – královskou záležitostí „Ženicha“. A nakonec můžeme být vyslanci **8. blahoslavenství pronásledovaných pro spravedlnost**, kdy Ježíš „vítězně“ *sálá mučednictvím svého Srdce* skrze naše srdce, a tím vše zachraňuje. Přátelé, rozjímejme nad nevyčerpatelným bohatstvím Ježíšova Srdce, které nám dává úplně vše, a proto stále hledme do něj, rozjímejme a děkujeme za to, jak se v našem životě (srdci) zrcadlí stále více jeho krásná Tvář.

S. Luisa Karczubová

Tichost srdce je základ všech ostatních ctností! Stojíme-li před Boží Tváří, před jeho Srdcem v tichosti, je to nejlepší příprava na naše setkání s Pánem. Jen tiché srdce dokáže slyšet, najít, pochopit a žít pokoru. V postoji tichosti vůči Pánu, který přichází, srdce služebníka dokáže Pána slyšet a přijmout ho do svého srdce jako Slovo a potom následně jako skutek, čin. Vždyť každé slovo našeho Pána je zároveň skutek, čin: tedy srdce přijme to, co Pán v něm činí. Tichost je tedy předpoklad pro jakýkoli další život s Pánem, pro každý krok hlouběji k němu. Ctnost tichosti je zároveň silně spojena s Pannou Marií, ona tichá a pokorná srdcem, služebnice Nejvyššího, plně Pánu rozumí, slyší ho, přijímá ho a jeho Slovo se v ní plně uskutečňuje. Ani v tomto měsíci nezapomínejme na modlitbu růžence! Právě modlitba růžence, když sestoupí z ústní modlitby do modlitby srdce, nebo také Ježíšova modlitba: „Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade mnou hříšným“ – která je modlitbou srdce – je účinným exorcismem proti zlému duchu, který na nás útočí zvenku: jde nejvíce o pokušení v myšlenkách a představách, ve kterých nás potom vnitřně mučí a trápí. Nebojme se, nikdy se nebojme! Ježíš je Vítěz, touží vítězit v každém z nás!

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: Bůh nám svěřil svůj největší majetek: život, náš i těch druhých, a spousty rozmanitých darů každému. A tento majetek, tyto dary nejsou něčím, co je třeba schovat do trezoru; jsou povoláním. Povolání – život promlouvá. Svědectví je klíčové slovo, jehož slovní kořen označuje mučednictví. Především mučedníci dosvědčují víru, a to nikoli slovně, nýbrž životem. Abychom svému povolání a poslání byli věrní, svatý Pavel nám připomíná, že dar je třeba oživovat. Sloveso, které používá, je podmanivé. Oživit znamená v originále doslova „dát život ohni“. Dar, který jsme obdrželi, je ohněm, je žhoucí láskou k Bohu a k bratřím. Ježíš nepřinesl na zem podvečerní vánek, nýbrž oheň. Ohněm oživujícím tento dar je Duch Svatý, Dárce darů. Proto svatý Pavel pokračuje: „Ten drahocenný, tobě svěřený poklad opatruj skrze Ducha Svatého, který v nás bydlí“ (2Tím 1,14). Být věrný novosti Ducha je milost, o kterou musíme prosit v modlitbě. Boží oheň je jako z oné příhody s keřem, který plane, ale neshoří (srv. Ex 3,2). Je to oheň lásky, která osvěcuje, zahřívá a dává život, nešlehá a nepohlcuje. Oživit dar, přijmout smělou rozvážnost Ducha ve věrnosti jeho novosti. Hledme společně na Ukřižovaného Ježíše, na jeho Srdce pro nás probodené. Tam začneme, protože tam pramení dar, který nás zrodil; tam odtud byl seslán Duch, který oživuje (srv. Jan 19,30). Odtamtud vnímejme všichni a každý svoje povolání dávat život.

